

14.14 นาทีนี้
มีเพียงเธอ

การะทึกต

14.14 นาทีนี้
มีเพียงเธอ

การะรัก

14.14 บทนี้มีเพียงเธอ

แต่งโดย การินดา

เลขมาตรฐานสากลหนังสือ ISBN 978-616-240-073-5

ราคา 209 บาท

สงวนลิขสิทธิ์โดยบรรณนิพนธ์กรีน มินด์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร	อนุชา กอนจิตวิวัฒน์
บรรณาธิการ	ธัญญะยา กอนจิตวิวัฒน์
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	ลาโรน มาจธัญญ์, ฐิติพร นิยมดี, นพดล คงคำทอง
กองบรรณาธิการ	Green mind Team
พิสูจน์อักษร	ณิชากร อนุรักษพรพงศ์ กอนกุล ไร่ชัย
ออกแบบปก	golf
ออกแบบรูปเล่ม	บรรณพร ตริสุขวรรณ
ฝ่ายการตลาด	ศรีษะ ศรีสุวรรณไพโร
พิมพ์ที่	กมพพิมพ์

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์กรีนมินด์

เลขที่ 1/554 ถนนลำโขง ต.บุรี กรุงเทพ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

<http://www.greenmindbook.com>

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

จัดทำภายใต้ประเทศไทย

กรีนมินด์ บุ๊คส์

เลขที่ 1/554 ถนนลำโขง ต.บุรี กรุงเทพ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

สั่งซื้อ สปรินท์กรีน โดยกรีนมินด์ สอนการเขียนด้วยคอมพิวเตอร์

โทร. 08-1423-5373

พิมพ์ที่

กรมทบทวนสายตากรีนมินด์

www.greenread.com

คำนำ

โชคชะตาของคนเรานั้นเป็นสิ่งไม่แน่นอน คนบางคนเกิดมาพร้อมกับโชควาสนาร่ำรวยเงินทอง ไม่เคยต้องใช้ชีวิตอย่างลำบาก บางคนเกิดมาพร้อมกับพรสวรรค์ในด้านต่างๆ และบางคนก็เกิดมาพร้อมกับโชคร้ายในแบบที่ไม่มีจุดสิ้นสุด

ชโลธรและเพื่อนๆ ก็เป็นหนึ่งในนั้นเช่นกัน หญิงสาวเกิดมาพร้อมกับความโชคร้ายที่ทำให้ตนเองต้องเจ็บตัวอยู่บ่อยๆ ทว่าฟ้าก็ประทานความสามารถในด้านการสะกดจิตมาให้เป็นของขวัญ

ทุกๆ วันชโลธรจะต้องทนต่อความโชคร้ายของตนเอง ตั้งแต่อาการบาดเจ็บเล็กๆ น้อยๆ จนกระทั่งเจ็บตอยมาแล้วก็หลายหน แต่แล้วในที่สุดวันหนึ่งฟ้าก็ประทานเนื้อคู่ที่จะทำให้ความโชคร้ายนี้หายไป

หม่อมหลวงเทพพิทักษ์ที่สมกับเป็นเทพพิทักษ์สมชื่อ ขอเพียงอยู่ใกล้เขาโชคร้ายทั้งหมดก็กลับหายวับไปไม่มีเหลือ ทว่า...เขาคือนายแพทย์ใหญ่แถมยังเป็นถึงหม่อมหลวงที่ร่ำรวยและเป็นต้นกำเนิดของสังคม มีหรือเขาจะยอมให้หญิงสาวใกล้ชิดได้ง่ายๆ แต่แล้วความโชคร้ายของชโลธรก็ทำประโยชน์ให้เธอเป็นครั้งแรก

แค่จักรยานล้มเพราะโดนรถเฉี่ยวเป็นเหตุทำให้ชโลธรได้พบกับเขาอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว งานนี้ไม่รู้ว่าเธอจะต้องลงทุนเจ็บตัวสักเท่าไร ถึงจะสามารถซื้อใจคุณหมอสุดหล่ออย่างเทพพิทักษ์เอาไว้ได้นะ

สวัสดิ์คะ ยินดีมากๆ ที่ได้คุยกับนักอ่านทั้งหลายอีกครั้ง นิยายเรื่องนี้เป็นนิยายที่การะเกดรู้สึกว่าจะเขียนไปแล้วก็อยากจะเป็นอย่างนางเอกดูบ้าง อธิ

แถม...ผู้หญิงอย่างเราๆ ก็ต้องอยากพบกับเจ้าชายในฝันจริงไหมคะ แต่ตอนที่เขียนแอปสงสารนางเอกนิศทน่อยตรงที่ต้องเจ็บตัวบ่อยๆ แต่ถ้าทำเพื่อคนหน้าตาดีขนาดนี้เป็นเทศก็คงทำละละ

สุดท้ายนี้ขอฝากนิยายเรื่องนี้ไว้กับทุกๆ ท่านด้วยนะคะ นิยายเรื่องนี้เป็นนิยายโรแมนติกที่เทศชอบมาก ๆ อาจเป็นเพราะทั้งในชีวิตจริงและในนิยายเรื่องแบบนี้ก็อาจจะเกิดขึ้นได้กับเราลั้ววันหนึ่ง และเทศก็หวังว่ามันจะทำให้ใครหลายคนรู้ว่า คนเราต่อให้มีชีวิตที่เลวร้ายแค่ไหน แต่ถ้ามีคนที่รักและหวังดีเคียงข้างไม่ว่าจะลำบากแค่ไหน ก็จะสามารถผ่านไปได้อย่างแน่นอน

14.14 นาทีนี้มีเพียงเธอและการเทศจะขอเป็นกำลังใจให้กับทุกคนเสมอค่ะ

ด้วยรัก

การเทศ

14.14 บทกวีนี้มีเพียงเธอ

บทที่ 1

"เนื้อคู่! ไหนที่สุดเนื้อคู่ก็ถูกส่งมาให้แม่หนูคนนี่แล้ว!" เสียงตะโกนด้วยความตื่นตระหนกของหมอตูไฟยิปซีชื่อดังทำให้บรรดาสาว ๆ ที่กำลังมุงดูกันอยู่ถึงกับตาลุกวาว

"จริงหรือแม่หมอ...แน่ใจนะว่าท่านายไม่มีผิดนะ"

หญิงสาวสี่คนพร้อมกับศิระตะกั่ว ที่ปกคลุมไปด้วยเส้นผมสสวยยื่นเข้าไปหาแม่หมอตูไฟยิปซีพร้อม ๆ กัน หนึ่งในนั้นตะโกนออกมาด้วยความตกใจ

"มันจะจริงเร็วแม่หมอ ยัยทรนี่นะ"

สามสาวหันไปมองเพื่อนเกลออีกคนที่เหลืออยู่อย่างสงสารแถมเวทนาที่เป็นแบบนี้เพราะชโลธร หรือยัยทรของเพื่อน ๆ เป็นหญิงสาวน่าตาน่ารักสะสวยก็จริง แต่กลับข่มขำ มักได้ผลติดตัวมาเสมอ ๆ ไม่ว่าจะทำอะไร โชคดีที่ฟ้า

ประธานโชคร้ายมาให้แต่กับประธานพรสวรรค์อันมีค่ามาให้ด้วย โชคหรือถึงแม้ว่าจะโชคร้ายต้องเจอกับอุบัติเหตุไม่คาดฝันบ่อยๆ แต่หญิงสาวกลับมีร่างกายแข็งแรงเป็นเยี่ยม เก่งกาจด้านกีฬาและพลละกำลังเป็นยอด

เรียกได้ว่าต่อให้ช่วยแค่ไหนแต่รับรองว่าไม่ตายง่าย ๆ แน่

ยังมีพรสวรรค์อีกอย่างหนึ่งที่สวรรค์ประทานให้ เพื่อจุนเจือชีวิตอันน่าสงสารของหญิงสาว นั่นก็คือการสะกดจิต

การสะกดจิตที่ว่า เป็นกรรมพันธุ์ถ่ายทอดมาจากมารดาของเธอ ทว่าการสะกดจิตนี้ไม่สามารถกินเวลาได้นานนักเป็นเพียงแค่ช่วงสั้นๆ ซึ่งทุกวันนี้ โชคก็พยายามฝึกฝนให้ระยะเวลาที่ว่ามันเพิ่มมากขึ้น เมื่อว่าวันหน้าอาจได้ใช้ประโยชน์บ้าง

"ทำไมพวกแกต้องทำหน้าแบบนี้ล่ะนะ หน้าอย่างฉันมันมีแฟนไม่ได้หรือไง"

เพื่อนสนิททั้งสามคนพากันช่วยหน้า

"สงสารผู้ชายคนนั้นจัง"

"ทโมนั่นคงทำบุญมาน้อย"

"ฉันว่าทโมนั่นจะต้องดวงซงมากกว่า ราชูถึงได้ยอมทำให้ดวงช่วยถึงขนาดนี้"

เฮ้ย!

"มันจะเกินไปแล้วนะ ฉันไม่ได้แ่ถึงขนาดนั้นซักหน่อย"

"โอ้แ่จะไม่เท่าไรหรอก อย่างแ่จะต้องเรียกว่าแ่มากต่างหาก น่าสงสารคนที่จะมาเป็นแฟนแ่ เพราะไม่รู้ว่าจะเจ็บหนักเหมือนคนก่อนๆ หรือเปล่านี้สิ ไม่น่าแ่แ่ แ่คราวนี้แ่อาจจะทำให้เขาถึงตายเลยก็ได้" พักแป่พูด ทำให้ศุภณาและนาตยาพลอยพยักหน้าอย่างเห็นด้วย

เนื่องจากเป็นเพื่อนกันมานานตั้งแต่มัธยมต้น จนกระทั่งแตกเนื้อสาวทั้งสามสาวได้เห็นความเป็นไปของเพื่อนคนนี้มาโดยตลอด โชคหรือถึงแม้ว่าจะดวงไม่ค่อยดีเท่าไรนัก แต่หน้าตาเรียกได้ว่าน่ารักน่าชังอีก ไม่ว่าผู้ชายคนไหน

เห็นก็อดไม่ได้ที่จะอยากบีบแก้มยุ้ยๆ นั่นสักครั้งหรือ ไม่ก็พัชรด่วนให้จุมเขี้ยวสักทีหนึ่ง

เรื่องมันก็มีอยู่ว่าชโลธรเองก็เคยคบกับผู้ชาย ที่มาบอกรักเธอเหมือนกัน ว่าเป็นเพราะดวงอันช่วยมหาช่วยของเธอ ทำให้ผู้ชายที่ขึ้นชื่อว่าแฟนนั้นพลอยดวงช่วยไปด้วย

แน่นอนว่าบางครั้งชโลธรก็ช่วยไว้ได้ทันเพราะความว่องไวของเธอ แต่บางครั้งหายนะก็เกิดขึ้นโดยที่เธอช่วยไว้ไม่ได้ (ไม่ตายก็คงเหตือองละ)

ผลที่ตามมาก็คือ ไม่มีผู้ชายคนไหนกล้าเข้ามาเสี่ยงไปกับเธอด้วย ถึงแม้ว่าหญิงสาวจะน่ารักน่าพินิจมากแค่ไหนก็ตาม

นี่แม่หนูทั้งหลาย เธออย่าเพิ่งไปดูถูกเนื้อคู่ของแม่หนูคนนี้นะ คางนี่ล่ะเป็นเนื้อคู่แท้ เพราะเขามีดวงเกือหนุนกัน ไม่ว่าอันตรายใดๆ ก็ไม่สามารถกล้ำกรายเขาได้ แม่หนูมอโหฬารไปขี้นหน้าเข้าไปใกล้ชโลธร ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่นเยือกเย็นว่า “แต่เธอต้องจับเขาเอาไว้ให้ได้นะ เพราะถ้าไม่ใช่เขา แล้วเธอจะต้องรอไปจนแก่เลยล่ะแม่หนู”

รอรอนแก่!

หน้าตาชโลธรดูจะตื่นตกใจมาก จะบอกว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องหลอกเล่นหรือเรื่องโกหกก็ได้ เพราะตลอดเวลามาแม่ มอคนี่ช่วยเธอ เรื่องการดูดวงช่วยๆ ให้เธอหลายต่อหลายครั้ง ทำให้เธอรอดพ้นมาได้ก็หลายหน แล้วแบบนี้จะไม่ให้เธอเชื่อคำทำนายนี้ได้ยังไง

“ถึงกับต้องรอรอนแก่เลยหรือคะหมอ” ชโลธรพยายามถามอีกครั้ง เพื่อว่าแม่หมออาจจะพูดเกินจริง ไปเพื่อทำให้เธอตื่นเต้น

แม่หมอโหฬารพิพากษาน้ำใจอย่างใจ ไขหน้าของชโลธรถึงกับหงอยไปทันที

“แบบนี้ก็แย่ละสิ ถึงยัยธรมันจะน่ารัก แต่อีกฝ่ายจะชอบผู้หญิงอย่างยัยธรรหรือเปล่าก็ไม่รู้ ผู้ชายบางคนก็เรื่องมากเสียด้วย ที่สำคัญแล้วเราจุมได้ ยังไงละคะว่าใครเป็นเนื้อคู่แท้ของยัยคนนี้นะ”

ทั้งสี่สาวจ้องมองแม่หอมดูไฟยิปซีด้วยความหวัง ก็พวกเธอจะวันๆ ได้เจอผู้ชายเป็นร้อยๆ คนในมหาวิทยาลัยแล้วยังผู้ชายข้างนอกอีก ประชากรผู้ชายในโลกนี้น่ะมันเยอะแยะเลยนะ

“จริงด้วยยัยฉันทูตถูกแล้ว เท่านั้นยังไม่พอนะ พวกแกลืมไปแล้วหรือไงผู้ชายคนนั้นนะ อาจจะหน้าตาไม่ดี ขาพิการ หรือไม่ก็เป็นใบ้ก็ได้แหละ แต่ที่แย่มากที่สุดเขาอาจจะเป็นคนไม่ดีก็ได้ ของแบบนี้คำว่าเนื้อคู่ หรือคู่แท้ล่ะ ใช่ว่าจะเป็นคนดีเสมอไปหรอกนะ” นาทียากล่าวเสริม

จากนั้นทั้งสี่คนก็ถอนหายใจออกมาพร้อมๆ กัน

“ไม่ต้องทำหน้าแบบนั้นหรอกน้า แม่หอมเห็นแก่เธอที่เป็นลูกค้าเก่าแก่จะบอกความลับให้อย่างหนึ่งนะ การจะสังเกตเนื้อคู่ล่ะ ไม่ใช่เรื่องยากหรอก แค่มองเขาเธอก็จะรู้ทันทีเลยว่า เขาไม่ใช่แน่ อ้อ...อีกเรื่องหนึ่งนะ ดวงของแม่หนูชโลธรเป็นดวงตันร้ายปลายตี ถ้าเขาได้คู่ครองเป็นเนื้อคู่ของเขจริง ๆ คนนี้ละก็รับรองเลยว่าจะอยู่กันจนแก่เฒ่าลูกหลานเต็มบ้านเต็มเมืองไม่ลำบากเด็ดขาด ดวงของแม่หนูนี้สามีกใคร่มาด้วยนะ อันนี้ไม่ได้ดูไฟแต่ดูจากลายมือจ้ะ”

ทั้งสี่สาวมองหน้ากันไปมา

มันจะดีขนาดนั้นเลยหรอ

โอ้เรื่องดี ๆ แบบนี้นักชโลธรฟังแล้วมันดูไม่ค่อยเข้ากันเท่าไรเลยแฮะ...

สองวันถัดมา...

หน้าตึกคณะรัฐศาสตร์เต็มไปด้วยม้าหินเป็นร้อยๆ ตัววางอยู่เรียงกันตลอดแนวตึก ต้นไม้จำนวนมากถูกปลูกขึ้นเพื่อใช้เป็นร่มเงาธรรมชาติ และเมื่อมันโตขึ้น สถานที่แห่งนี้จึงกลายเป็นแหล่งรวมตัวกันของนักศึกษาทั้งหลายที่มาชุมนุมกัน บางคนใช้สถานที่แห่งนี้เพื่อนัดพบ หรือไม่ก็ยึดเป็นสถานที่พักผ่อนเพื่อเตรียมตัวเข้าเรียนในวิชาต่อไป

“ฟู...ในที่ที่สุดก็เสร็จซักที เฮ้อ...นี่กว่าจะไม่รอซะแล้ว” ชโลธรร้องพร้อมกับปิดสมุดเลคเชอร์ของตัวเองเสียงดัง

“อย่าบ่นไปเลย พวกฉันอุตส่าห์ช่วยแกทำงานพวกนี้จนเสร็จจนจะเป็นนักกีฬาประจำมหาวิทยาลัยซะแล้ว ไม่เห็นงานจะน้อยลงเลย” สกุดนาพูด ก่อนจะหันไปสนใจรายงานตรงหน้าต่อ วันนี้พวกเธอทั้งสี่คนรวมตัวกันที่หน้าคณะของโซโลธรเพื่อช่วยเพื่อนสาวทำงานที่ยังค้างค้างอยู่ให้เสร็จ เนื่องจากก่อนหน้านี้หญิงสาวมีแข่งกีฬาประจำมหาวิทยาลัย จึงต้องใช้เวลาด่วนใหญ่ไปกับการซ้อม ดังนั้นจึงทำให้โซโลธรแทบไม่ได้แตะงานที่อาจารย์มอบหมายให้เลย แม้แต่ชิ้นเดียว โชคดีที่อาจารย์ทั้งหลายอนุญาตให้โซโลธรส่งงานทั้งหมดหลังการแข่งขันได้

ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ตรงหน้าสี่สาวเต็มไปด้วยกองรายงานวิชาต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องทำให้เสร็จภายในวันนี้ เพราะพรุ่งนี้จะเป็นวันส่งรายงานวันสุดท้ายนั่นเอง

“ว่าแต่หน้าแกไปไหนอะไรมานะยัยธรว ทำทางจะเจ็บนะนั่น”

พักแ่งซึ่งไปที่ไหนก็แหม่ที่มีแผลตออยู่เล็กน้อย แต่กลับมีรอยขีดแหว่งทั่วรอบๆ ทำให้ใบหน้าอันน่ารักของโซโลธรดูมีตำหนิอย่างน่าเสียดาย

“อ้อนี่เธอ...ก็เมื่อเช้านี้ฉันตื่นจิกยานมาจากหอพัก ที่นั่นเห็นลูกหมาตัวหนึ่งมันกำลังจะวิ่งตัดหน้ารถก็เลยทิ้งจิกยานจะไปจับมัน เสียดาย ยังวิ่งไปไม่ถึง ฉันสะดุดฝาท่อที่เขาเปิดเอาไว้จนหน้าก็ม โศคดีที่เจ้าหมาน้อยนั้นตกใจที่ฉันหล่นเลยวิ่งไปทางอื่นแทน ฮะๆๆ”

โซโลธรเล่าจบก็หัวเราะออกมาเพราะนึกขำตัวเอง ก่อนจะพุ่งไปบนสมุดตรงหน้าด้วยความเหนื่อย ตรงกันข้ามกับเพื่อนๆ ที่พากันส่ายหน้าไปมาด้วยความระอาก

“ยัยธรวแกก็รู้ว่าแกมันดวงซวย แกจะไปหาเรื่องให้มันตายเร็วทำไมล่ะเนี่ย ช่วยอยู่เฉยๆ ให้ตัวเองไม่มีแผลซักวันสองวันไม่ได้หรือไงซะ เตี้ยวเถอะ ถ้าพ่อเทพบุตรของแกมาเจอแกตอนนี้เข้าล่ะก็ มีทวัง...แกได้กินแห้วยันแกแน่” นาคยาพูดจบก็ใช้ปากกาจิ้มไปที่เพื่อนสาวที่ยังคงนอนทับอยู่บนสมุดเล่มเซอร์อย่างหมดแรง

“นี่...ตกลงแกยังไม่เจอพ่อเนื้อคู่ หนังกู กระตูกคู่ของแกอีกหรือยัยธรว

ชั้นว่ามันผ่านมาหลายวันแล้วนะ ไม่ใช่ว่าแกเจอแล้วแต่ไม่รู้เลยปล่อยเขาหลุดมือไปแล้วหรอคะ”

ในบรรดาเพื่อนทั้งหมด ศกุนดา จะเข้าอกเข้าใจใครมากที่สุด อาจเป็นเพราะในบรรดาเพื่อนทั้งหมด เธอกับชโลธรอยู่ด้วยกันมากกว่าเพื่อนคนอื่นๆ เพราะเธอกับชโลธรเรียนอยู่คณะเดียวกัน ไม่เหมือนนาตยาที่เรียนอยู่บัญชี พักแฟงเรียนที่นิติศาสตร์

“จะบ้าหรือ! จำไม่ได้หรือไงที่แม่หมอเขาบอกว่า ถ้าฉันเจอเมื่อไหร่ฉันจะรู้เองนะ บอกตามตรงตอนนี้ะ นอกจากพวกเพื่อนในชั้นกับเจ้าหมาน้อยตัวผู้นั้น ฉันยังไม่เจอใครที่คิดว่าจะใช่เลย เอ...หรือว่าจะเป็นลุงคนทำความสะอาดหรอ...เพราะฉันเห็นแกแล้วใจเต้นอะ”

“เฮ้ย!” เสียงตะโกนของทั้งสามสาวทำให้บรรดานักศึกษาที่อยู่ในบริเวณนั้นต่างพากันหันมามองพวกเธอเป็นตาเดียว

“นี่ยัยธ อายามากแถมแกว่นี่นะะ ตอนนี่ะเรื่องของท่อนกำลังอยู่ระหว่างหัวเดียวหัวสองนะ เพราะฉะนั้นจะทำอะไรก็ทำอะไรเถอะ” ศกุนดาแทบจะเข้าไปบีบคอชโลธร เพราะจนป่านนี้แล้วยัยเพื่อนของเธอคนนี้ก็ยังคงใจเย็นจนน่าโมโห

“นั่นสิ ถ้าทำเป็นเล่นล่ะก็ มีหวังได้ร้อจนแก่อย่างที่ยัยยาพูดแน่”

“มันคงไม่ถึงขนาดนั้นหรอคะมั้งยัยแฟง แกก็พูดไปนั่น ไม่เคยได้ยินหรือคนเราบางครั้งก็ไม่ได้ในสิ่งที่ต้องการเสมอไปหรอคะ ถึงเขาจะเป็นเนื้อคู่ แต่ถ้าเกิดไปหลงรักคนที่แกได้เจอกับเขาก่อนเจอเนื้อคู่ล่ะ เรื่องแบบนี้ก็มีให้เห็นบ่อยไม่ใช่หรือ” คำพูดที่ชโลธรพูดออกมาทำให้บรรดาเพื่อนๆ รู้สึกว่าปัญหายังยุ่งยากหนักขึ้นไปอีก อย่างไรก็ตามตอนนี้พวกเธอต้องหาทางแก้ปัญหาดังกล่าวให้เสร็จเสียก่อน

พรุ่งนี้จะเป็นวันสุดท้าย และนี่ก็เย็นมากแล้ว ดังนั้นทุกคนจึงหันไปก้มหน้าก้มตาทำรายงานในส่วนที่ตนเองรับผิดชอบกันอย่างขะมักเขม้น และปล่อยทุกอย่างให้อยู่ในมือของโชคชะตาไปก่อน

บางครั้งคนเราก็ต้องรู้จักยืดหยุ่นเสียบ้าง ที่สำคัญก็ต้องรู้จักเรียง

ลำดับว่าจะไร้ควรมาก่อนมาหลัง แน่หนว่าด้วยความพยายามอย่างเต็มที่ ในที่สุดคึ้นนั้งานของชโลธรก็เสร็จจนได้

ที่สาวแยกย้ายกันกลับที่พัก ชโลธรถือรายงานที่เสร็จแล้วกลับไปห้องพักของตนเองอย่างมีความสุข และหวังว่าพรุ่งนี้ทุกสิ่งทุกอย่างจะผ่านไปอย่างราบรื่น ...ทว่าบางครั้ง ความจริงกับความหวังนั้นก็มักจะเดินสวนทางกัน

“กรี๊ดดด สายแล้วๆๆ” เสียงกรี๊ดร้องดังลั่นออกมาจากห้องพักของชโลธร โชคดีที่เวลานั้้นนักศึกษาส่วนใหญ่ออกไปจากหอแล้ว ไม่อย่างนั้นเธอคงต้องเผชิญกับเสียงบ่นของบรรดาเพื่อนร่วมหอพักเพิ่มอีกร้อย นอกจากการตื่นสายในวันส่งงานที่แสนสำคัญ

หญิงสาวรีบอาบน้ำแต่งตัว แล้วคว้ากระเป๋าวิ่งออกไปจากห้อง โดยไม่ลืมหันมามือถือประตูด้วยกุญแจลูกโต

การอยู่ในกรุงเทพฯ เพียงลำพังทำให้ชโลธรรอบคอบขึ้นมาก ในกลุ่มสี่สาวมีเธอคนเดียวเท่านั้นที่ไม่ได้มีพื้นเพเป็นคนกรุงเทพฯแต่กำเนิด แต่บ้านเกิดของเธอก็ไม่ได้อยู่ไกลจากกรุงเทพฯเท่าไรนัก ดังนั้นเมื่อไรก็ตามที่เป็นวันหยุดชโลธรมักจะกลับไปนอนบ้านและกลับมาที่หออีกครั้งก่อนวันไปเรียน

วันนี้ชโลธรมักจะทำเหมือนทุกๆ วันเธอบั่นจักรยานคันเดิม ไปตามถนนเดิมๆ และแวะซื้อแซนด์วิชเจ้าประจำเหมือนทุกครั้งที่ยี่ผ่าน หญิงสาวสะพายเป้ใบใหญ่เนื่องจากวันนี้เธอมีงานต้องส่งค่อนข้างมาก จึงค่อนข้างทุลักทุเลเล็กน้อย เมื่อเธอต้องจอดตรงทางแยกก่อนจะเลี้ยวเข้ามหาวิทยาลัย

“ทำไมมันถึงได้หนักอย่างนี้ละ” ชโลธรมยันกระเป๋าที่แบกอยู่บนบ่าให้เข้าที่ ตอนสายๆ อย่างนี้ถนนที่หน้ามหาวิทยาลัยดูดีขึ้นกว่าตอนเช้าเล็กน้อย เนื่องจากหญิงสาวรู้ตัวว่าเธอสามารถเกิดอุบัติเหตุได้ทุกที่ เธอจึงพยายามจะไม่ประมาท ดังนั้นพอสัญญาณไฟแดงเธอเป็นสีแดงเธอจึงเลือกที่จะหยุดเหมือนรถยนต์ทั่วไป เพราะจากประสบการณ์ที่ผ่านมาสอนเธอว่า การเชื่อในกฎเกณฑ์ของสังคมส่วนใหญ่ มักเกิดผลดีกับตัวเองเสมอ

ครึ่งนี้ชโลธรก็ยังคงเชื่อเช่นนั้น

หรือ?...

สายตาของชโลธรมองเห็นอะไรบางอย่างที่ห่างออกไปไม่ไกลนัก

นั่นมันเจ้าหมากรวนประสาทเมื่อวานนี่!”

เจ้าลูกหมาตัวเดิม สถานที่แห่งเดิม เมื่อวานนี้เธอทกล้มตรงนี้เพื่อช่วยเจ้าลูกหมาตัวที่นั่น แต่พอเธอล้มลง มันก็หนีทางจุกตุตไม่เหลียวมองเธอเลยแม้แต่หนึ่งทีเดียว ชี...อย่าคิดนะว่าวันนี้ฉันจะหลงกลอีก

เจ้าลูกหมาสีน้ำตาลตัวน้อยนั้นทำเป็นตมๆ อยู่ข้างทาง ก่อนจะเลื้อยตามองมาทางเธอ ชโลธรสาบานเลยว่าเจ้าหมานั้นจำเธอได้

ขณะที่กำลังตกใจอยู่นั่นเอง สัญญาณไฟก็เปลี่ยนแต่เธอยังนิ่งเฉยกระทั่งสัญญาณไฟเขียวใกล้จะหมดแล้ว เธอถึงเพิ่งรู้สึกแล้วรีบวิ่งรถออกไป และตอนนั้นเองขณะที่เธอกำลังทรงตัวอยู่ เทพแห่งโชคร้ายก็เล่นงานเธออีกครั้ง ด้วยการดึงร่างเจ้าหมาน้อยนั้นให้กระโจนเข้าหาเธอ

กรี๊ดดดด มันจะมากไปแล้วนะ!

ว๊ายๆๆๆ

จักรยานของชโลธรเสียหลักแตกไปกลางถนน ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับอีกฝั่งไฟเขียวพอที่ จากนั้นโลกของหญิงสาวก็เอียงวูบเมื่อรู้สึกได้ถึงความแรงปะทะบางอย่างที่ด้านหลัง ถึงแม้ว่ากระเป๋านีโบลักษ์นั้นจะช่วยเธอได้มากแต่มันก็ทำให้เธอกระเด็นตกจากจักรยาน จากนั้นก็ลื่นไปอีกหลายตลบก่อนจะกระแทกเข้ากับฟุตปาท

เสียงกรี๊ดร้องของผู้คนที่อยู่บริเวณนั้นดังตั้งแต่ตอนที่ชโลธรโดนกระแทกอย่างแรงจนกระทั่งเธอลงไปนอนอยู่ตรงขอบถนน หูของเธอได้ยินมันตลอดเวลาราวกับว่าเวลาผ่านไปเนิ่นนานแทบจะตลอดกาล

ช่วงขณะนั้นชโลธรคิดว่ามันถึงเวลาแล้วที่ยมทูตตัดสินใจแล้วว่า เธอเจอโชคร้ายมานานเกินพอแล้ว และเธอก็ควรจะจบชีวิตนี้เสียที

“เฮ้...คุณ คุณเป็นอะไรหรือเปล่า? รู้สึกยังไม้ง่วง? เจ็บตรงไหนมั๊ย?”

ท่ามกลางสติอันเลื่อนวาง ชโลธรมองเห็นเทวดา

"นี่...ฉันตายแล้วหรือ"

หญิงสาวได้ยินเสียงหัวเราะกุ่มๆ ของเทวดาจากด้านบน เขากำลัง
ประคองเธอเอาไว้ในอ้อมแขนเพราะเธอรู้สึกถึงความอบอุ่นของมนุษย์ และกลิ่น
น้ำยาโกนหนวดที่ลอยวนอยู่ใกล้ๆ จมูก

เทวดาโกนหนวดด้วยหรือ?

"คุณยังไม่ตายหรอก อืม...แต่ผมว่าคุณอย่าเพิ่งขยับดีกว่านะ คุณโดน
รถผมเฉี่ยวเอา เอาล่ะที่นี้ผมชูนีวี่ก็แล้ว"

สติที่กระเจิดกระเจิงไปของชโลธรเริ่มกลับมาอีกครั้ง ดวงตาที่เคยพว้าม
จากการกระแทกเริ่มแจ่มชัดขึ้น จนสามารถมองเห็นนิ้วแข็งแรงของใครบางคน
ที่กำลังชูอยู่ตรงหน้าเธอ

"หนึ่งนิ้วค่ะ"

แน่นอน รวมทั้งใบหน้าที่หล่อเหลาของเทวดาองค์นั้นด้วย

"ดีครับ แล้วนี่ล่ะครับ"

"สามนิ้วค่ะ"

เทวดาองค์นั้นยังคงถามเธออีกหลายคำถาม และทำการตรวจพื้นฐาน
กับเธอราวกับหมอ แต่ให้ตายสิ! เธออยากจะถามเขามากกว่าว่าเขาทำให้เธอใจ
เต้นขนาดนี้ได้ยังไงกัน

"ผมโทรเรียกรถพยาบาลแล้วนะครับ ภายนอกคุณดูไม่เป็นอะไรมาก
แต่ยังไข่ชะ เท่าที่ผมเห็นตอนนี้คุณต้องไปตรวจอย่างละเอียดอีกที่ที่โรงพยาบาล
ตอนนี้ผมอยากให้คุณบอกชื่อของคุณให้ผมรู้ก่อน"

"ชโลธรค่ะ ฉันชื่อชโลธร นวดทิพย์ เป็นนักศึกษาปีสองค่ะ เอ่อ ขอถาม
อะไรอย่างไรมั้ยค่ะ"

"อะไรครับ"

ใบหน้าที่หล่อเหลาของคุณเทวดาขยับเข้ามาใกล้มากขึ้น จนเธอมองเห็น
ดวงตาสีน้ำตาลเข้มของเขาคู่ที่มีเสน่ห์ลึกลับอย่างบอกไม่ถูก

“ไอ้เจ้าลูกทมาที่กระโถตใส่ฉันเป็นยังไบบ้างคะ”

คุณเทวดา (ในความคิดของชโลธร) ขมวดคิ้วเข้มๆ ของเขาก่อนจะส่งยิ้มละลายหัวใจมาให้เธอ

“มันไม่เป็นอะไรหรอกครับ เมื่อครู่นี้ผมยังเห็นมันวิ่งอยู่ตรงกำแพงมหาลัยคุณอยู่เลย เอ๊ะ หรือว่าเป็นหมาของคุณ ให้ผมจับให้มั๊ยครับ”

คราวนี้เป็นชโลธรที่เป็นฝ่ายยิ้มเขี้ยวๆ ออกมาบ้างเพราะแผลที่ได้รับเมื่อครู่นี้กำลังเริ่มระบมเนื่องจากเธอเริ่มหายตกใจแล้ว

“ไม่เป็นไรค่ะ เอาไว้ฉันจะกลับมาจัดการกับมันทีหลัง”

แน่นอน สำหรับความแค้นที่ทำให้เธอได้แผลถึงสองครั้ง เธอจะกินมันเลย!

ท่าทางกัตพันธุ์กรอดตอนที่พูดถึงเจ้าลูกทมาตัวนั้น ทำให้ชายหนุ่มที่กำลังพุงเธออยู่หัวเราะเบาๆ อีกครั้ง

“อย่าทำมันเลยครับ นำส่งสารออก นักรถพยาบาลมาแล้ว เดี่ยวผมจะให้คุณไปกักรถพยาบาลนะครับ ส่วนผมจะขับรถตามไป ไม่ต้องห่วงนะครับ เมื่อครู่นี้มีคนแจ้งตำรวจแล้ว เขากำลังตระเวนหาผมเอาไว้แล้ว วันพรุ่งนี้ผมไม่หนีไปไหนแน่”

ชโลธรมองรถเบนซ์รุ่นใหม่ป้ายแดงของเขาที่เป็นรอยเล็กน้อยจากการขีดข่วนกับจักรยานของเธอ แล้วก็ลอบถอนใจออกมา

ไม่ใช่เขาหรอกที่ต้องหนี เธอต่างหากละ ถึงเธอจะเป็นคนเจ็บก็เถอะ แต่เมื่อครู่นี้เธอเป็นคนผิดเห็นๆ ที่ฝ่าไฟแดงและแทรกเข้าไปหาเขาโดยไม่ได้อังใจ

ฮือๆ...รถเบนซ์รุ่นใหม่ป้ายแดงเขี้ยวเน ใครก็ได้ช่วยพาฉันหนีที

“เออ...ฉันไม่กลัวคุณหนีหรอกค่ะ เอาอย่างนี้มั๊ยคะ เราต่างคนต่างเลิกแล้วต่อกัน ฉันไม่เป็นไรแล้วละค่ะ”

ว่าแล้วด้วยความกลัวที่จะต้องจ่ายเงินค่าซ่อมรถ ชโลธรก็แสดงพลังของความอึดมาตั้งแต่เกิดให้คุณเทวดาสุดท่อของเธอดู ตอนนี้เธอแน่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์เลยว่าเธอยังไม่ตาย แต่ถ้าต้องจ่ายค่าซ่อมรถล่ะก็เธอตายแน่ ตาย

แบบไม่มีที่ฝังกระดูกด้วย ที่ดันไปชนกับรถเบนซ์ราคาแพง แถมตัวเองยังผิด
เต็มประตูอีกต่างหาก แล้วแบบนี้จะไม่ให้หนีงูไปไหน

...ถึงเธอจะเสียตายเป็นอันตายของคนที่รักก็เถอะ

เมื่อบรรดาไทยมุงเห็นชโสรจู่ๆ ก็ลุกขึ้นมายืนกักขังกันแยกย้ายกันไป
เพราะแน่ใจแล้วว่ายังไม่วางใจกับเรื่องนี้ที่ไม่มีคนตายแน่นอน จึงหันกลับไปทำงานที่
ค้างเอาไว้ตามเดิมปล่อยให้ทุกอย่างกลายเป็นภาระของตำรวจที่เพิ่งมาถึงพร้อมกับ
รถพยาบาลแทน

"คุณครับเป็นอะไรหรือเปล่าครับ" ตำรวจสองนายเดินคู่มาหาคุณครู
ทั้งสองคนที่ยังคงยืนอยู่กับที่ แค่มองไปมาแต่ไม่มีใครพูดอะไรขึ้น เพราะท่าทาง
ของทั้งสองคนดูแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ฝ่ายชายสวมเสื้อสีอ่อนกางเกงสแล็ค
สีเข้มท่าทางสุภาพ ส่วนฝ่ายหญิงนั้นน่าจะเป็นนักศึกษาและเป็นผู้หญิง เพราะ
สภาพของเธอตอนนี้ดูมอมแมมไปทั้งตัวมีหน้าชาอย่างน่าใจหาย อีกด้วย

"ไม่เป็นไรมากหรอกค่ะ เดี๋ยวฉันไปทำแผลเองก็ได้ ถ้ายังไม่ฉันไปก่อน
ก็แล้วกันนะคะ" พูดยกชโสรจู่ๆ ไม่สนใจว่าใครจะคิดอย่างไร ในเมื่อเธอที่เป็นคน
บาดเจ็บไม่เอาเรื่องกันว่าจะจบลงได้ด้วยดี แต่ที่ไหนได้เธอยังไม่ทันได้ลุกตัวไป
ไหน มือแข็งแรงของคุณเทวดาเมื่อครู่ก็กลับคว้าเธอเอาไว้แน่นไม่ยอมให้ไปง่ายๆ

"ไม่ได้ครับ คุณบาดเจ็บนะ ต้องไปโรงพยาบาลก่อน"

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ฉันต้องรีบไปแล้ว วันนี้ฉันมีนัดสำคัญ"

"ถึงจะสำคัญแค่ไหนแต่คุณก็ต้องลงไปตรวจก่อน เกิดคุณบาดเจ็บ
ภายใน หรือหัวกระแตกเลือดคั่งล่ะ จะทำอย่างไร"

ตำรวจมองการโต้เถียงกันของทั้งสองคนก่อนจะโบกมือไปมา

"ตกลงว่าพวกคุณจะเคลียร์กันเองใช่ไหม"

"ค่ะ/ครับ"

"ถ้ามันก็ดีแล้ว เพราะผมก็รู้แล้วว่านอกจากพวกคุณแล้วก็ไม่มีอะไรเสีย
หาย ถ้าอย่างนั้นรบกวนคุณผู้ชายเลื่อนรถให้ผมก่อนก็แล้วกัน จราจรจะได้ไม่
ติดขัด ส่วนคุณผู้หญิงผมว่าที่ผู้รักของคุณพูดก็ถูกนะ คุณน่าจะไปให้หมอ

แมสคุณชะน่อย”

“ฉันไม่เป็นอะไรมากหรอกค่ะคุณตำรวจ ไม่ต้องไปหรอก” ชโลธรยังคงยืนยันคำเดิม ทว่ามืออีกข้างของคุณเทวตากลับชี้ให้เธอดูอะไรบางอย่างที่ดูโดดเด่นขึ้นมาทันทีที่เธอเห็น

เสื้อ! มีหน้าซำมันยัง มากพอจะทำให้ชุดนักศึกษาของเธอเประเปื้อนไปทั้งแถบอีกด้วย!

มีนาสะทกทุกคน ถึงได้ทำหน้าตาเป็นห่วงเธอทั้งหมด แม้แต่คุณตำรวจก็ยังเห็นด้วยที่จะต้องพาเธอไปโรงพยาบาล แต่แบบนี้เธอก็ไปส่งงานไม่ทัน...

ชโลธรคิดยังไม่ทันเสร็จภาพตรงหน้าของเธอก็ดับวูบไปแทนจะทันที
ตุ๊บ!

สฤณาจ้องมองนาฬิกาของตัวเองเป็นครั้งที่เท่าไรก็ไม่รู้ได้ เพราะเธอกำลังรู้สึกร้อนใจอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เนื่องจากเช้าวันนี้เธอมีนัดกับชโลธรที่จะต้องรีบมาแต่เช้า เพื่อตระเวนส่งบรรดาผลงานทั้งหลายที่อาจารย์ให้ไว้ตั้งแต่ตอนเริ่มงานแข่งกีฬา ปัญหาก็คือหอพักของชโลธรห่างจากมหาวิทยาลัยแค่บันจักรยานเพียงไม่ถึงสิบนาที แต่จนป่านนี้แล้วเพื่อนกลับยังไม่มา เธอโทรเข้าไปที่มือถือก็ยังไม่มีอัมรับสาย ไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องอะไรกับเพื่อนสาวหรือไม่

ลำพังถ้าเป็นพี่แหม่งหรือนาตยาเธอก็คงไม่รู้สึกร้อนเป็นห่วงขนาดนี้ กับการมาสายเป็นชั่วโมง ๆ แต่ก็เป็นยัยชโลธร ผู้หญิงที่ดวงไมติที่สุดเท่าที่เธอเคยเจอ และยังเป็นเพื่อนคนสำคัญ เพียงแค่นี้ก็เพียงพอที่จะทำให้เธอร้อนใจได้แล้ว

หญิงสาวชะงักมองไปตามถนนในมหาวิทยาลัย หวังอยากจะได้เห็นเพื่อนสาวบันจักรยานมาตามถนน พร้อมกับท่าทางเร่งรีบเพราะตื่นสาย...แต่จนแล้วจนรอดเธอก็ไม่เห็น

ท่าทางสุดตลกสุดนั้ของ สฤณาเรียกสายตาสายตาอึกอักเห็นของหนุ่ม ๆ ในคณะให้มองมาทางเธอ ด้วยความรู้สึกที่อึกอักจะเข้ามาตามเหลือเกินว่า เธอต้องการความช่วยเหลืออะไรจากพวกเขาหรือไม่ แต่ดูเหมือนว่าโอกาสนั้นจะ

หมดไปทันทีเมื่อเสียงโทรศัพท์ของสกุณาดังขึ้น

หญิงสาวมองโทรศัพท์ก่อนจะเบิกตากว้าง เมื่อเบอร์ที่โชว์อยู่นั้นเป็นเบอร์ของคนที่เธอกำลังตามหาอยู่นั่นเอง

“ฮัลโล...นี่ยัยธว แกจะให้ฉันรอจนรากงอกหรือไงละ ตอนนี้นั้นจะกลายเป็นต้นไม้ประดับสวนหน้าคณะแล้วนะ” สกุณาบ่นใส่โทรศัพท์ด้วยความโมโห แต่เสียงที่ตอบกลับมานั้นกลับเป็นเสียงที่ไม่คุ้นเคยเหมือนทุกครั้ง

สีหน้าของสกุณาซีดลงเรื่อยๆ จากนั้นหญิงสาวก็ได้แต่พูดคำว่าค่ะ ติดกันหลายๆ ครั้งก่อนจะวางไป

หลังจากที่วางโทรศัพท์ สกุณาก็กังวลใจเรื่องหนึ่งที่ต้องทำทันที นั่นก็คือการโทรหาบรรดาเพื่อนๆ ของเธอนั่นเอง และจุดหมายก็คือ....โรงพยาบาล

บทที่ 2

เรื่องตลกของชโลธรนั้นเป็นที่รู้กันดีระหว่างเพื่อน ๆ มานานมากแล้ว แต่ไม่เคยมีครั้งไหนที่สาหัสถึงขั้นต้องนอนโรงพยาบาลเลยแม้แต่ครั้งเดียว ทว่าตอนนี้ภาพที่ทั้งสามสาวเห็นก็คือ ภาพของชโลธรที่กำลังนอนหลับลึกอยู่บนเตียงในโรงพยาบาลหรูแห่งหนึ่ง ซึ่งโรงพยาบาลแห่งนี้เรียกได้ว่าเป็นโรงพยาบาลอันดับต้นๆ ของประเทศ ปัญหาก็คือด้วยการรักษาที่แสนจะทันสมัย พร้อมทั้งห้องพักรับเลี้ยงเทียบเท่าโรงแรมห้าดาว ทำให้พวกเธอทั้งสี่คนรู้สึกขุ่นข้องหมองใจที่คิดว่า ตนเองอาจต้องได้มารักษาตัวที่นี่ในสักวันหนึ่ง

เหตุผลก็คือโรงพยาบาลแห่งนี้อยู่ติดกับรั้วมหาวิทยาลัยของเธอ จนแทบจะคิดว่าเป็นรั้วเดียวกันและเป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ และนั่นก็เป็นเหตุผล ที่ว่าทำไมรพพยาบาลถึงสามารถไปรับตัวชโลธรเพียงไม่กี่นาทีจาก

ที่โทรไปแจ้ง แต่ปัญหาใหญ่กว่านั้นก็คือตอนนี้พวกเธอทั้งสี่คนกำลังอยู่ในห้อง
เดี่ยวพิเศษที่หรูหรามาก จนแม้แต่ฟักแฟงที่เป็นลูกสาวเศรษฐีคนหนึ่งยังต้อง
ขยาดเมื่อนึกถึงราคาของมัน

“ยะ...ยัยฉา”

“อะไร”

“ยัยฉามันตื่นหรือยัง”

สกุลนาหันไปมองฟักแฟงที่เป็นคนถาม ก่อนจะทำหน้าหัว

“แล้วฉันจะรู้มัยเนี่ย ก็มาถึงพร้อมๆ กันนี่”

“ฉันว่านะ ให้มันนอนหลับอยู่แบบนี้ก่อนก็ดีนะ เพราะอย่างน้อยถ้ามันตื่น
ขึ้นมาล่ะก็ มีหวังสลบไปอีกรอบแน่ๆ” นาทยาพูดพร้อมกับมองไปรอบๆ ห้องพัก
หรูหราที่โซธรกำลังนอนหลับเป็นเจ้าหญิงนิทราอยู่

“นั่นสิ เป็นฉันก็อยากสลบต่อเหมือนกัน”

ทั้งสามคนมองไปทางเตียงคนไข้ที่เพื่อนสาวกำลังนอนอยู่ จนป่านนี้
แล้วโซธรยังไม่ยอมฟื้น พยายามบอกกับพวกเธอว่าโซธรมาคืบจากการ
โดนรถเฉี่ยว ทำให้ต้องเย็บแผลที่แขนซ้าย เข็ม แต่เนื่องจากเส้นเลือดฝอยเสียหาย
ค่อนข้างมาก จึงทำให้เลือดไหลออกมาเยอะอย่างที่เห็นจนทำให้โซธรเป็นลมไป
เธอไม่ได้เป็นลมเพราะเสียเลือด แต่เป็นลมเพราะตกใจที่เห็นเลือดของตัวเองออก
มาเยอะต่างหาก

ดูเหมือนว่าคำขอของฟักแฟงกับนาทยาจะไม่ได้ผล เพราะหญิงสาวที่
นอนอยู่บนเตียงเริ่มขยับตัว และในที่สุดโซธรก็ลืมตาขึ้น

“ที่นี่มันสวรรค์ขึ้นไหนเนี่ย”

“ขึ้นเจ็ดยะ แต่โรงพยาบาลนะ ไม่ใช่สวรรค์”

โซธรได้ยินเสียงฟักแฟงที่ยืนอยู่ข้างเตียงก็หันไปยิ้มให้ ก่อนจะเงยตัว
ขึ้นทันทีเมื่อเห็นรายละเอียดรอบๆ ตัว

“ที่นี่มันที่ไหนเนี่ย!”

โธ้วไม่...อย่าบอกนะที่นี่คือ...

แคมมองหน้าก็รู้ใจ ทั้งสามสาวพยักหน้าพร้อมๆ กันทั้งยังชี้มือไปยังชื่อโรงพยาบาลที่ถูกพิมพ์ลงบนสมุดจดอย่างสวยงามข้างๆ เตียนนั้นทำให้ชโลธรถึงกับทั้งตัวลงไปนอนอีกครั้ง

ในใจของชโลธรคิดถึงโรงพยาบาลสุดทรวงูข้างมหาวิทยาลัยของเธอเป็นครั้งแรก แต่เธอก็ไม่อยากจะยอมรับว่ามันเป็นเรื่องจริง เพราะถ้ามันเป็นจริงก็แปลว่าเธอจะต้องโทรบอกพ่อกับแม่ให้มาจ่ายเงินเอาเธอออกไปจากที่นี่

โฮ...เทวดาสุทธหล่อของเธอเล่นงานเธอซะแล้ว

"แล้วเป็นไงมาไงล่ะเนี่ย ทำไมถึงได้มีแผลเต็มตัวอย่างนี้ล่ะ"

สกุณาเดินเข้ามายืนอยู่ด้านข้างเตียง ทวงตาคูสวยมองกราดไปทั่วตัวชโลธรอย่างเป็นห่วงเป็นใย

ชโลธรถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะเล่าให้ฟังว่าเมื่อตอนสายเกิดอะไรขึ้นกับเธอบ้าง ไม่เว้นแม้แต่ตอนที่เธอคิดว่าเธอได้เจอเทวดาสุทธหล่อองค์นั้น

"ฉันรู้สึกได้ว่าไอ้เจ้าหมาตัวนั้นเป็นเหมือนร่างแปลงของเทพแห่งโชคร้ายตุ้ยแล้วเหมือนต้องการมาเล่นงานแกตรงๆ เลยอะยัยธ"

"นั่นสิ จะให้ฉันโทรหาเทศบาลให้มั้ย"

"ไม่ต้องโทรบอกหา พวกแกก็คิดมากไปแล้ว ว่าแต่ใครโทรไปบอกส่งพยาบาลหรือ"

สกุณาไต่ถามคำถามเข้าก้นึกสงสัย ผิดกับพักแ่งที่เข้าใจกันที่ว่าเพื่อนสาวต้องการอะไร

"หึ...อย่าบอกนะว่าแกอยากให้พ่อเทพบุตรนั้นเป็นคนติดต่อพวกเรา ป่านนี้เขาไปถึงไหนต่อไหนแล้ว ก็แกล่เล่นนอนหลับไม่รู้เรื่องรู๊ววเลยนี่นา"

ชโลธรฟังเพื่อนพูดแล้วก็รู้สึกห่อเหี่ยวขึ้นมาทันที

เธอก็แค่...อยากเจอเขาอีกครั้งก็เท่านั้น...

"ยัยธ ทำไมทำหน้าแบบนั้นล่ะ อย่าบอกนะว่าที่ยัยณพุดนะเรื่องจริง"

นาตยาที่เอาแต่นั่งมองเพื่อนพูดกันไปมาอยู่นานเป็นฝ่ายพูดขึ้นบ้าง

ชโลธรวังไม่ทันได้ตอบคำถามประหลู้งก็ถูกเคาะ จากนั้นพยาบาล

หน้าตาที่สองคนก็เดินเข้ามาในห้องด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“เป็นยังไงบ้างคะคุณชโลธร ขอวัดความดันหน่อยนะคะ”

พักแ่งกับ ศุภมาต้องถอยออกมาจากเตียง เพื่ออำนวยความสะดวกให้สองพยาบาลที่เดินถืออุปกรณ์วัดความดันเข้ามา พวกเธอทั้งสองคนเดินไปนั่งที่โซฟาพาดำพวงข้างๆ นาทยาที่นั่งอยู่ก่อน ระหว่างที่กำลังดูการวัดความดันอยู่ จู่ๆ นาทยาก็ตะกิดพักแ่งก่อนจะนุ้ยปากไปทางพยาบาลทั้งสองคน

พักแ่งทำหน้าเหมื่อนจะถามว่านาทยาต้องการอะไร แต่พอมองเข้าไปในตาของเพื่อนที่คบกันมาหลายปีก็หญิงสาวก็พยักหน้าบ่อยๆ พร้อมกับยิ้มออกมาอย่างเพ่งเข้าใจความหมาย

“เอ่อ...คุณพยาบาลคะ ไม่ทราบว่าคุณพอจะทราบมั๊ยคะ ว่าคนที่พาเพื่อนฉันมาส่งตอนนี้เขาไปไหนแล้ว”

ชโลธรได้ยินคำถามนี้ถึงกับขมึ้ง แต่เธอถามอะไรไม่ได้เพราะตอนนี้เธอกำลังอมปรออยู่ในปาก

พยาบาลที่กำลังจตะโงะบางอย่างลงในชาร์ต หันมามยิ้มให้พวกเธอทั้งสามคน จากนั้นก็ดึงปรอทออกจากปากของชโลธร ก่อนจะหันมาตอบคำถามของพักแ่งราวกับเธอต้องการท่วงเวลา เพื่อที่จะหาคำตอบที่ดีที่สุดให้หญิงสาวทั้งหมดในห้อง

“เรื่องนี้ฉันเองก็ไม่ค่อยทราบค่ะ ทราบแต่ว่าห้องนี้อยู่ในความดูแลของอาจารย์หมอเอกวิทย์ ท่านรู้จักกับคนที่พาคุณชโลธรมาส่ง ท่านยังกำชับว่าให้จัดการเรื่องค่าใช้จ่ายทั้งหมดไปที่ท่านค่ะ ถ้าคุณสงสัยหรือต้องการรู้ข้อมูลอะไรอีกซักครูอาจารย์หมอจะเข้ามาดูคุณ คุณลองถามท่านตอนนี้นักก็ได้ค่ะ” พูดจบพยาบาลคนนั้นก็ส่งยิ้มหวานมาให้อีกครั้งก่อนเดินออกจากห้องไป

“ว้ายๆๆๆ ได้ยินมั๊ย เมื่อกี้เขาบอกว่าฉันไม่ต้องจ่ายเงินด้วยละ” ชโลธรแทบจะลุกจากเตียงขึ้นมาเต้นให้สะใจ อย่างน้อยตอนนี้เธอก็สบายใจแล้ว ว่าพ่อกับแม่จะไม่มาหาเธอถึงที่นี่แน่

“เฮ้อ...ขอบคุณนะค่ะพี่เทวสาสุทธสว่ของฉัน”

"อีมานันตี นาคิตเหมือนกันนะ หน้าตาหล่อ แถมยังเป็นเพื่อนกับอาจารย์ หมอเสียด้วย แบบนี้มันคู่ดีมากเลยจริงมั้ย" นาทยาพูดพร้อมยิ้มกับมองเพื่อน ๆ ด้วยดวงตาพราวระยิบหลังแฉ่นกรอบบางของเธอ

คำพูดของ สกุนดาทำเอาทุกคนในห้องนึกถึงเรื่องสำคัญบางอย่างออก "จริงด้วย อย่างบอกนะว่า..." พิกแพงตาโต เมื่อนึกถึงเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งได้เช่นกัน

"หรือว่าเขาจะเป็นคนนั้น..." แม้แต่คนที่ไม่ค่อยแสดงท่าทางตื่นเต้นอย่าง นาทยายังพลอยทำตาโตไปด้วย

"ไม่ละมัง" มีเพียงชโลธรคนเดียวที่ทำหน้าสลด เพราะไม่อยากยอมรับความเป็นจริง

ความเป็นจริงอะไรนะหรือ ที่...ก็ความเป็นจริงที่ว่าเธอไม่มีวันได้ผู้ชายที่เพียบพร้อมอย่างเขามาเป็นพ่อของลูกเธอได้อย่างแน่นอน

เรื่องมันก็ง่าย ๆ แค่ว่าเบนซ์ป้ายแดงคันหรูของเขา ก็พอจะทำให้เธอรู้ว่าเธอกับเขานั้นแตกต่างกันแค่ไหน แบบนี้เธอได้กินหัวกันแก่งจริง ๆ แล้วละสิอว ๆ ๆ

"ทำไมถึงพูดอย่างนั้นละยัยธ ถึงแม้ว่าเธอจะอ่อย...รวยมาก แต่อย่างน้อย แก็ก็น่าจะสองนะ" พิกแพงผู้ไม่เคยยอมแพ้ต่ออะไรเลยพูดขึ้น เธอไม่อยากให้เพื่อนยอมแพ้อะไรง่าย ๆ ถึงแม้ว่าเป้าหมายจะสูงส่งแค่ไหน สำหรับมนุษย์แล้วมันไม่ได้ยากเกินกว่าความพยายามไปได้แน่

ชโลธรถอนใจออกมาอีกเสียงใหญ่

"บอกตามตรงนะ เขาดูดีเกินกว่าจะมาเป็นผู้แก่ของฉัน ที่สำคัญฉันเองก็ยังไม่แน่ใจเรื่องนี้เท่าไร" บอกตามตรงเลยนะฉันชักไม่มั่นใจซะแล้วว่า ถ้าฉันเจอคู่แท้แล้ว ฉันไม่ชอบเขา ฉันจะทำใจให้รักเขาได้จริงๆ หรือเปล่า ผู้ชายคนนี้ก็เหมือนกัน ถึงฉันจะชอบเขา แต่เราก็พบกันเพราะอุบัติเหตุนะ แล้วถ้าเขาไม่ใช่เนื้อคู่ของฉันขึ้นมา ฉันก็อกหักฟรีละสิ เฮ้อ...ยังคิดก็ยิ่งกลุ้ม"

ไม่ว่าจะทางไหนก็มีแต่เสียกับเสีย ทำเอาชโลธรเข็งจนพูดอะไรไม่ออก